

Sygn. akt IV KK 260/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

na posiedzeniu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 września 2013 r.,
sprawy K. J.

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 marca 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 4 kwietnia 2012 r.,

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

W kasacji obrońca skazanego K. J. zarzucił:

- 1) rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegające na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyrażające się w poczynieniu ustaleń w zakresie kondycji finansowej spółki G. S. z o.o. oraz roli oskarżonego w spółce na zeznaniach świadków T. M. i K. S., których wiedza jest niepełna i ogranicza się do fragmentu działalności spółki (funkcjonowania piekarni), pozostających w sprzeczności z opinią biegłego K. O. złożoną na rozprawie, z treścią dokumentów świadczących o podniesieniu kapitału zakładowego spółki gwarantującego, że transakcje z L. C. mieściły się w granicach ryzyka

gospodarczego; ponadto nieodniesienie się przez Sąd Okręgowy w K. do treści, również pominiętej przez Sąd Rejonowy w K., informacji prezesa spółki o akceptacji czynności prawnych oskarżonego oraz dokumentu złożonego na rozprawie apelacyjnej, obejmującego oświadczenie L. C. o cofnięciu pozwu o zapłatę przeciwko K.J. w sprawie I C .../12 Sądu Rejonowego w K.;

- 2) rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 286 § 1 k.k. polegające na niewłaściwym zastosowaniu tej normy poprzez uznanie, że K. J. jako prokurent spółki prawa handlowego mógł wyczerpać znamiona przestępstwa oszustwa i podlegać odpowiedzialności karnej z art. 286 § 1 k.k. pomimo, że działał na podstawie ważnej prokury samoistnej, w jej granicach, a podjęte przez niego czynności prawne objęte zarzutem oskarżenia były w pełni akceptowane przez zarząd spółki odpowiedzialny za prowadzenie spraw tego podmiotu zgodnie z przepisami k.s.h.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Jeżeli chodzi o zarzut z pkt. 1 to podzielić należy stanowisko Prokuratora Prokuratury Okręgowej w K. z pisemnej odpowiedzi na kasację, iż zarzut ten zmierza w rzeczywistości do zakwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy. Autor kasacji bowiem pod pozorem zarzutu rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego (art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 433 § 1 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k.) skierowanego pod adresem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, w istocie zmierza do poddania kolejnej kontroli skazującego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 4 kwietnia 2012 r. Problematyka tożsama z treścią tego zarzutu, została przecież podniesiona w zwykłych środkach odwoławczych wniesionych od wyroku sądu I instancji, przez K. J. i jego obrońcę, zaś Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się do tych kwestii, tak jak wymaga tego przepis art. 457 § 3 k.p.k. (por. strony 11 – 16 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Również bezzasadny jest zarzut z pkt. 2 kasacji.

Zauważyć należy, iż Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 kwietnia 2012 r., poświęcił dużo miejsca rozważaniom co do kwalifikacji prawnej czynu

przypisanego K. J. i trafnie wywiódł, iż w realiach przedstawionej sprawy czyn przypisany K. J. wyczerpuje znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. popełnionych w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. Akceptując ustalenia co do kwalifikacji prawnej przypisanego czynu Sąd Okręgowy trafnie wywiódł, cyt. „Nie ma bowiem żadnej logicznej zależności, która nakazywałaby w każdym przypadku przyjmować, że osoba czy też osoby wpisane do rejestru spółek jako wchodzące w skład zarządu faktycznie zarządzają spółką i zajmują się faktycznie działalnością spółki, w tym podejmowaniem decyzji, w kwestii działalności które powinny być zastrzeżone dla członków zarządu. Nie zawsze bowiem to co wynika z treści rejestru znajduje odzwierciedlenie w rzeczywistości. Ponadto stwierdzić należy, że o odpowiedzialności karnej na przestępstwo oszustwa nie może przesądzać to, kto jaką rolę w spółce sprawuje. Prokurent czy też tylko pracownik spółki nie jest wyłączony z kręgu potencjalnych sprawców oszustwa”.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.